

Viure al ras

Darrerament podem veure als carrers, sota els ponts, en els boscos i en altres indrets homes i dones que viuen al ras, que tenen com a sostre el cel, serè i estrellat o núvol i plujós, que han de conviure amb temperatures suaus o extremes de calor i de fred. Són els coneguts sense sostre, que actualment, amb més precisió, es denominen *sense llar*.

I a la «Girona que m'enamora» també n'hi ha, de gent pobra que fa vida i dorm al carrer? Doncs sembla que sí, ja que fa poc vaig conèixer una d'aquestes persones. Es diu Driss, no deu tenir gaire més de 40 anys, resideix legalment al nostre país i compartia habitatge amb tres companys al barri de Santa Eugènia de Girona des de fa més de 10 anys. És solter, treballava a la construcció i cobrava un salari que, amb les hores extres, arribava als 1.200 euros mensuals, quantitat que fins i tot li permetia estalviar-ne una part, que enviava als seus pares i germans al Marroc. Fa un any i mig es va quedar sense feina a causa de la crisi i fa uns mesos se li ha acabat la prestació d'atur. Ja no pot estalviar diners per fer arribar a la família i ni tan sols en té per pagar la part que li correspon del lloguer del pis; els seus amics estan a la mateixa situació. Han estat buscant treball, però només han trobat petites feines en l'economia submergida (recollida de materials o vigilància a les construccions), insuficients per

Les persones sense llar a Girona

El Consorci Centre d'Acollida La Sopa va atendre l'any passat en el programa de carrer 107 usuaris, la major part homes, amb una mitjana d'edat de 40 anys. La majoria tenen diagnosticat un trastorn per abús o dependència d'alguna substància, principalment alcohol, alguns realitzen feines en l'economia submergida, i la majoria són immigrants extracomunitaris.

Els principals problemes que pateixen provenen de les inclemències del temps, la inseguretat, la manca d'higiene personal i la intranquil·litat. Aquestes persones manifesten com a prioritàries les ajudes per trobar feina, un habitatge assequible, aliments i ajuda mèdica.

XAVI ROUQUETA

menjar i poder mantenir la casa, fins que finalment els han fet fora del pis i s'han quedat tots al carrer, on han de passar el dia i la nit.

Driss m'explica que se sent sol i que el dia se li fa molt llarg. Passa l'estona a la Devesa o la plaça de la Independència, i si fa fred un bon lloc per aixoplugar-se és l'estació de tren. Sovint va a dinar a La Sopa, on li deixen guardar els estris, dutxar-se i, de tant en tant, rentar-hi la roba. En aquest centre d'acollida, quan ha pogut, hi ha sojornat, però la majoria de nits s'ajunta amb altres persones que es troben en la mateixa situació i amb els quals, encara que no es tenen gaire confiança, comparteix neguits i pors. Per protegir-se, acampen junts sota el pont de Fontajau, al bosc de la Pabordia o a la zona de l'Hospital Trueta; quan fa molt de fred o plou busquen aixopluc a les càlides oficines bancàries. Per poder sobreviure ha tramitat la renda mínima –la PIRMI–, però ja li han dit que va per llarg, que amb la crisi tot ha canviat. Ell no ho acaba d'entendre, ja que és ara quan es necessita més, i no hi confia gaire. Recorda un amic que patia trastorns mentals, a l'agost no va cobrar la prestació i es va neguitejar molt, estava molt nerviós i estrany; fa dies que no el veu, tem que no s'hagi descompensat i estigui internat un altre cop.

En Driss no bevia, però des que no treballa i viu al carrer ha començat a fer-ho, com altres dels seus companys, que quasi tots són homes, però de diferents nacionalitats: n'hi ha força d'espanyols, però la majoria provenen de l'Àfrica, d'Europa de l'Est...

De nit recorda el seu poble, els seus pares i els amics que ha deixat. Pateix per l'hivern que s'acosta, per les fredes nits gironines, però no vol marxar: encara manté viva l'esperança, per això continua cercant feina i oportunitats... i somiant en un demà millor.